

C148 – BIN12

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

14 februari 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de VVSG-nota 'Het gemeentedecreet onder de loep'	1
Vraag om uitleg van de heer Christian Van Eyken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het voorzitterschap van het OCMW in Wezenbeek-Oppem	5
Vraag om uitleg van de heer Christian Van Eyken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het taalgebruik inzake de criteria voor de erkenning van de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen van de erkende erediensten	8
Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging	9

Waarnemend voorzitter: de heer Francis Vermeiren

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de VVSG-nota ‘Het gemeentedecreet onder de loep’

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik heb deze vraag al een tijd geleden ingediend. Door allerlei omstandigheden komt ze nu pas aan bod. Mijnheer de minister, iedereen die enigszins begaan is met de VVSG, heeft de opmerkingen van de vereniging ontvangen. Ze zijn trouwens ook gepubliceerd op de website van de VVSG.

Ik weet dat ik mee het Gemeentedecreet heb goedgekeurd. Door nu hierover een vraag te stellen, lijkt het wel of ik aan nestbevuiling doe. Ik heb de tekst grondig gelezen, en ik ben geschrokken over de inhoud. Ondanks kreeg ik van de directeur van Dexia, de heer Pintens, een mail. Daarin staat dat de voorafname bij leningen, die automatisch gebeurt, niet meer geregeld is. Ik heb dat niet in detail uitgezocht.

– *De heer Norbert De Batselier treedt als voorzitter op.*

Mijnheer de minister, negentien bladzijden lang maakt de VVSG opmerkingen over het decreet. Tijdens het debat over het Kiesdecreet in de plenaire vergadering heb ik gezegd dat het van belang is dat de regeling onder een goed gesternte begint. Zo is er een voor u welbekende gemeente, waar een ontvanger werd omgevormd tot financieel beheerder. De administratie reageert daarop met de mededeling dat er nog geen uitvoeringsbesluiten zijn en dat de beslissing niet kan worden uitgevoerd.

Mijnheer de minister, ik bespaar u het voorlezen van de hele tekst. Ik wens u hier ook niet onderuit te halen, ik wil enkel de bezorgdheid van de gemeenten vertolken. Wat zal er gebeuren met de opmerkingen van de VVSG naar aanleiding van de goedkeuring van het Gemeentedecreet? Een aantal ervan zijn technisch van aard, andere zijn echter ook inhoudelijk belangrijk. Is er al overleg geweest over de nota

van de VVSG, of zal dat nog gebeuren? Zult u zelf stappen ondernemen om alsnog decretale wijzigingen door te voeren? Indien ja, op welke termijn zal dat gebeuren?

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me graag aan bij de vraag. Iedere fractie zal wel akte hebben genomen van de opmerkingen van de VVSG. Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat er een reparatiedecreet komt. Eigenlijk gaat dat over dezelfde zaken. Ik ben benieuwd naar het antwoord.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, de bezorgdheid die hier wordt geuit, is terecht. Niet alleen de VVSG maar ook de gemeenten stellen vast dat er heel wat moeilijkheden zijn, onder andere inzake de concordantie bij het in voege treden van de data. Ik denk aan de problemen op het vlak van het personeel en de financiële planning.

Mijnheer de minister, wanneer wordt de regeling van kracht? De heer Maes heeft het uitdrukkelijk over een reparatiedecreet. Ook u hebt aanvankelijk die term gebruikt. Daarna gaf u er een iets elegantere omschrijving aan, u hebt het nu over een 'verfijningsdecreet'. Laten we de zaken echter duidelijk stellen: het gaat wel degelijk om een reparatiedecreet. Bepaalde zaken moeten immers worden gerepareerd of verbeterd.

Een en ander hangt ook samen met de uitvoeringsbesluiten. Ook daarvoor moet er een duidelijke kalender zijn. Gemeenten moeten weten wanneer ze bepaalde uitvoeringsbesluiten kunnen verwachten. Er moet ook duidelijkheid worden geschapen over de term 'overleg'. De mensen van de VVSG hebben met verbazing uw verklaringen gelezen. U zei dat er vanaf het begin een grondig overleg is geweest met de VVSG, maar zij hebben hierover blijkbaar een ander idee dan u. Blijkbaar is het overleg niet zo grondig geweest. Hoe zult u dat organiseren?

Wanneer wordt dat besproken op de ministerraad? Na die bespreking moet het ontwerp van decreet nog

naar de Raad van State worden verstuurd. Wanneer kunnen we dat verwachten? Het gaat ook over het Provinciedecreet en het Kiesdecreet. Die zult u ook te gepasten tijde en in overleg moeten integreren.

Mijn bezorgdheid is groot. Wat moeten de gemeenten doen? Dezelfde vragen blijven gelden, mijnheer de minister. U moet niet alleen snel, maar ook in overleg handelen.

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

De heer Hubert Brouns: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de vragen van de vorige sprekers. We zijn allemaal vragende partij voor meer duidelijkheid op korte termijn. De VVSG maakt opmerkingen die door verduidelijking kunnen worden weggewerkt. Ik neem aan dat u daarmee bezig bent.

Ik heb een specifieke vraag. We hebben het maatwerk in uw Gemeentedecreet fel gesteund. Hoe moeten de gemeenten dat echter concreet invullen? Neem nu de integratie van de OCMW-voorzitter in het schepencollege. De spelregels daarvan moeten expliciet worden omschreven. Worden ze omschreven in het Gemeentedecreet of in de uitvoeringsbesluiten? Dat lijkt me de juiste weg. Of komen we daar op terug bij het nieuwe OCMW-decreet?

Wordt de OCMW-voorzitter een volwaardig lid van de gemeenteraad? Welke consequenties zijn daaraan verbonden? Kan de OCMW-voorzitter, als volwaardige schepen, zijn hele staf meebrengen? Ik denk aan de secretaris en de ontvanger. Welke dossiers kunnen daar worden behandeld? We kunnen daar heel ver in gaan. We kunnen bijna het Nederlandse systeem overnemen. We kunnen de OCMW-raad bijna op non-actief zetten en enkel nog een commissie voor Sociale Zaken overhouden. Dat is extreem. Ik kan het Gemeentedecreet op die manier lezen als ik dat wens. Het lijkt me nuttig en nodig dat u daar duidelijkheid over schept, hetzij in het reparatiedecreet, hetzij in het nieuwe OCMW-decreet.

Dat maatwerk is een prachtig principe, maar hoe ver kunnen we daarin gaan? Wat zijn de gevolgen daarvan?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de heer Peumans heeft

gewoon gevraagd wat u met de opmerkingen van de VVSG gaat doen. Sommige opmerkingen zijn heel praktisch. Sommige punten in het decreet kloppen niet. De heer Brouns interpreteert dat op een andere manier.

Andere opmerkingen zijn van minder praktische aard. Het Gemeentedecreet vertoont echter lacunes – en daarmee druk ik me beleefd uit. We hebben het daarover al gehad bij het debat over het Kiesdecreet. U hebt toen een reparatiedecreet beloofd, mijnheer de minister. Mijn vraag is niet zozeer: welke van de meer dan dertig opmerkingen gaat u oppikken en welke niet? Dat zou ons te ver leiden. Mijn vraag is er een naar timing en uitvoeringsbesluiten. Hebt u een timing voor het reparatiedecreet? U moet enkele zaken verfijnen én repareren, eruit gooien wat niet klopt. Wat is uw timing voor de uitvoeringsbesluiten van het Gemeentedecreet? Gaat het reparatiedecreet alleen over het Gemeentedecreet, of ook over het Provinciedecreet?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Ik verzet me met klem tegen het beeld dat hier wordt opgehangen. Het Gemeentedecreet is een goed decreet. Het is zeer omvangrijk en bevat 311 artikels. Er zitten onvolkomenheden in, maar in de huidige gemeentewet zaten ook fouten en hiaten. Het decreet is zo veelomvattend dat het nooit helemaal onmiddellijk in orde kan zijn. Ik wil de confrontatie hierover met iedereen aangaan.

Ik heb zelf die kritiek niet te horen gekregen. De VVSG was van het eerste woord tot het laatste punt betrokken bij het decreet. Uiteraard wil ik de vereniging daarmee niet klem zetten. Integendeel, ik wil gebruik maken van de expertise en de knowhow op het vlak van praktisch gemeentelijk beleid. Ik wil daarmee fouten vermijden.

Op die negentien bladzijden staan er dus wel een paar dingen. Iedereen die dat wenst, kan de documenten krijgen. Er staan ook zuiver technische dingen in, en het zou goed zijn ze uit te klaren. Hier en daar staat er ook iets principiëls in, dat we verder moeten uitwerken, bijvoorbeeld de definitie van het begrip 'fractie'. We zullen dat binnenkort verduidelijken.

Ik heb inderdaad zelf de term 'reparatiedecreet' in de mond genomen. Dat werd bijna gezien als een gele kaart voor het nieuwe Gemeentedecreet, maar dat is onheus. Dit is een werkstuk waarbij ook veel

academici betrokken zijn geweest, net zoals de administratie en de meerderheidsfracties.

Het was een erg verstrekkende opdracht, die ook zeer verregaande consequenties heeft. De gemeenten doen vandaag immers zowat alles behalve landsverdediging. Alles wat in Brussel aan de orde is, is in het klein of in het groot ook op lokaal vlak aan de orde. Daarbovenop komen nog een aantal specifieke lokale opdrachten en taken. Ik daag iedereen uit om dat te doen binnen het tijdsbestek dat we ter beschikking hadden en met dezelfde kwaliteiten, want die heeft het.

Mijnheer Peumans, we zullen dit nu uitklaren met de meerderheid, ook op het niveau van de kabinetten. We zullen nu een aantal dingen bepalen, zoals alles wat te maken heeft met het begrip 'fractie', het begrip 'burgerinitiatief', dat de mensen toelaat zelf punten te agenderen op de gemeenteraad, enzovoort. We moeten uitmaken hoe ver we daarin willen gaan. Dat wordt eventueel opgenomen in dat reparatie- of verfijningsdecreet. Hetzelfde, en op dezelfde manier, doen we voor het Provinciedecreet.

Ik verzet me tegen het beeld dat dit knoeiwerk of geknutsel zou zijn. Ik wil hier met iedereen een debat over aangaan, maar men komt nu met dingen die men er nog aan toe zou willen voegen. Welnu, dat geldt ook voor de bestaande Gemeentewet. Wie een beetje thuis is in de praktijk van het gemeentebestuur, zal me niet tegenspreken.

Bij die aanvullingen moet de geest van maatwerk, lokale autonomie en deregulering de rode draad blijven. Ook in de uitvoeringsbesluiten moet die visie overeind blijven. Mijnheer Brouns, het eventueel opnemen van de OCMW-voorzitter in het college zullen we concreter proberen uit te werken, ook de praktische implicaties ervan, in het nieuwe OCMW-decreet. Het is de bedoeling daar voor het komende zomerreces mee klaar te zijn.

In de nieuwe regeerperiode zullen er ook daaraan waarschijnlijk nog toevoegingen gebeuren. We krijgen het immers niet allemaal gedaan in het beperkte tijdsbestek dat we maar hebben. In deze regeerperiode hebben we in 18 maanden tijd gezorgd voor een Gemeentedecreet, een Provinciedecreet, een Kiesdecreet, een financieringsbesluit voor de erediensten en een sociaal akkoord voor de lokale besturen. Ik daag u uit om in dat tijdsbestek nog meer te doen.

Daarom moeten sommige dingen nu prioritair worden geregeld, en moeten andere minder urgente

dingen achteraf, na de verkiezingen, hernomen en eventueel ook gemoderniseerd worden. Dat is onvermijdelijk, en zo zal het ook gaan met het nieuwe OCMW-decreet. Het komt er voor het zomerreces, maar er zal een verlengstuk aan worden gebreid. We doen nu wat er moet gebeuren, en na de verkiezingen doen we de rest als aanvulling. Daar mag van in het begin geen misverstand over bestaan.

In dat decreet zal onder andere de toetreding van de voorzitter van het OCMW tot het schepencollege worden geregeld. Het lijkt me evident dat, als iemand van buiten de gemeenteraad in het schepencollege komt, hij geen andere bevoegdheden zal hebben dan die wettelijk tot zijn functie behoren, de bevoegdheden over het OCMW en sociale aangelegenheden. Hij heeft wel stemrecht in het college, maar niet in de gemeenteraad.

Als echter een verkozen raadslid het voorzitterschap van het OCMW toegewezen krijgt, dan kan hij in het college ook andere bevoegdheden hebben, zoals bijvoorbeeld Ruimtelijke Ordening, Financiën, Toerisme, enzovoort, en kan hij in de gemeenteraad met stemrecht aan de beraadslagingen en de besluitvorming deelnemen. (*Opmerkingen van de heer Joris Van Hautem en de heer Jef Tavernier*)

Dat wordt verder geconcretiseerd in het OCMW-decreet. We zullen weinig tijd hebben. De nieuwe meerderheden steken van wal vanaf 2 januari 2007. Op 8 oktober zijn er al verkiezingen, en het is de bedoeling dat de OCMW-raden zich halfweg januari constitueren en hun voorzitter kiezen. We vervroegen dus de installatie van de eerste week van april naar medio januari. Dat moet op punt worden gesteld, zodat het gestroomlijnd kan verlopen en er geen kortsluitingen optreden.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het mag duidelijk zijn dat er een probleem van perceptie is. De VVSG stuurt dit soort e-mails naar heel Vlaanderen. Vorige week las ik de kritiek op de eerste omzendbrief die u publiceerde. Niet ik zeg het dus, maar de VVSG, al zijn we daar dan lid van.

U fietst eromheen met uw uitleg over die negentien bladzijden en zo, maar om achteraf geen discussies te krijgen, is alleen al een consistent woordgebruik van belang. Het heeft dus niets te maken met het feit dat er hiaten in zitten: de Gemeentewet is al zo vaak veranderd.

Minister Marino Keulen: De laatste maal was in de jaren zeventig.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Er is echter ontzettend veel jurisprudentie over. In het handboek over de Gemeentewet van onder andere de heer Dujardin staan bijvoorbeeld tien arresten van de Raad van State met de interpretatie van de artikels over het afzetten van een burgemeester.

Mijnheer de minister, u zegt dat er professoren bij betrokken zijn. Het eerste waar een professor voor moet zorgen, is consistentie. In de wandelgangen hoor ik allerlei mensen opmerkingen maken. Ze vinden dat het decreet niet goed van start gaat. Daarover ben ik bezorgd. De VVSG heeft dat nog eens heel duidelijk benadrukt.

U voelt zich in de flank aangevallen, maar dat is niet mijn bedoeling. Deze bezorgdheid leeft bij de gemeentebesturen, en we moeten daar rekening mee houden.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, u hebt gelijk dat er aan de Gemeentewet wel een en ander is veranderd, dat ze voortdurend werd aangevuld. Dat is niet alleen gebeurd omwille van bepaalde mankementen: door de evolutie is er ook een andere invulling gegeven aan de manier waarop we de werking van een gemeenteraad zien. Ik denk aan het inzage-recht, het vraagrecht van zowel de gemeenteraadsleden als van de burgers. De Gemeentewet is daar beetje bij beetje op ingegaan.

Ik herinner me zeer goed dat ik ooit in de Senaat een voorstel heb gedaan om in de Gemeentewet in te schrijven dat er een register van in- en uitgaande briefwisseling moest worden aangelegd. Toenmalig minister Louis Tobback heeft er zich met hand en tand tegen verzet. Voor hem was het normaal dat dit gebeurde maar dat moest volgens hem niet in een wet staan. Tot mijn genoegen werd dat nu wel opgenomen in het Gemeentedecreet.

Het is maar normaal dat er in een Gemeentedecreet gebruik wordt gemaakt van de jurisprudentie, zeker als er uitspraken werden gedaan door eminente academici. Zij zouden die jurisprudentie immers moeten kennen.

Het Gemeentedecreet zou een stap vooruit moeten zijn, maar dat is blijkbaar niet altijd het geval. We blijven op onze honger zitten als het gaat over de kalender inzake de uitvoeringsbesluiten. De gemeenten wachten daar op. De tweede zondag van oktober zijn er gemeenteraadsverkiezingen. De nieuwe gemeenteraden worden op 2 januari 2007 geïnstalleerd. Ondertussen zijn er nog problemen over het personeel en het financieel beleid.

Mijnheer de minister, wat is de timing voor het reparatiedecreet en de uitvoeringsbesluiten?

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

De heer Hubert Brouns: Mijnheer de minister, we hebben op zeer korte termijn het Gemeentedecreet behandeld. We zijn daar samen verantwoordelijk voor. Onze vragen en opmerkingen zijn niet tegen u persoonlijk gericht. We willen alleen onze bezorgdheid uiten. We hopen dat al de problemen via het reparatiedecreet worden opgelost. We voelen ons mee verantwoordelijk voor het feit dat bepaalde zaken moeten worden verduidelijkt.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Brouns, u weet dat ik van een temperamentvol debat hou, en ik ga de discussie ook nooit uit de weg. Het decreet is fundamenteel goed. We moeten op heel wat studiedagen aantreden. Heel wat lokale ambtenaren zijn er vóór en namiddagen mee bezig. Ik hoor vaak dat er heel wat goede punten zitten in het decreet. 'Bad news drives out the good news', zou ik zeggen.

Nu wordt er gezorgd voor maatwerk, is er de gedachte over de lokale autonomie, de idee over de deregulering. Iedereen applaudisseert daarvoor. We hebben met de VVSG, met de federatie van ontvangers en met de gemeentesecretarissen rond de tafel gezeten. Zowel de gemeenten als de OCMW's waren daar bij betrokken. Het advocatenkantoor Stibbe had ook het eerste ontwerp, dat dateert van mijn ambtsvoorganger, de heer Van Grembergen, geschreven. Het heeft daar heel hard aan gewerkt. Ook academici waren er nauw bij betrokken. Ik ben de eerste om open te staan voor ervaring en expertise.

U had ook vragen over de timing. De eerste uitvoeringsbesluiten over de taalpremie en het mandaatstelsel zijn getroffen. De regeling van de rechtspositie van het personeel moet nog operationeel worden.

Ze is op vraag van de sociale partners uitgesteld. De vakbonden en de VVSG hebben me extra tijd gevraagd. Het is de bedoeling dat die regeling tegen 1 januari 2007 operationeel is. De financiële cyclus zal in de loop van de legislatuur worden geregeld. Het is immers een omvangrijke materie.

Bepaalde zaken moeten worden opgeheven in het nieuwe Gemeentedecreet. Er is een duidelijke kalender voor. Ik wil u die wel geven. We zijn er ons terdege van bewust dat op 2 januari 2007 de nieuwe meerderheden van start moeten kunnen gaan. De aanpassingen zullen op tijd worden doorgevoerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Christian Van Eyken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het voorzitterschap van het OCMW in Wezembeek-Oppem

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ongeveer een jaar geleden, op 26 januari 2005, heeft de vorige voorzitter van het OCMW van Wezembeek-Oppem gezegd dat hij afzag van zijn mandaat. Er werd een nieuwe kandidaat-voorzitter voorgedragen. Daarover bestaan wettelijke bepalingen. Artikel 25 van de organieke wet van 8 juli 1976 bepaalt dat de voorzitter van de raad van het OCMW van de randgemeenten, bedoeld in artikel 7 van de wetten over het gebruik van de taal in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1996, wordt benoemd door de bevoegde gemeenschapsoverheid op voorstel van de raadsleden van die raad.

Verder wordt ook wettelijk bepaald dat de voorzitter de eed aflegt bij de provinciegouverneur. Indien er geen OCMW-voorzitter is benoemd bij de volledige vernieuwing van de raad, neemt een lid de functie van voorzitter waar, tot er iemand is benoemd.

Mijnheer de minister, we zijn nu 1 jaar verder. De kandidate is nog altijd niet benoemd. Volgens mijn informatie is de beslissing op 26 februari 2005 bij uw diensten aangekomen. Op 10 augustus heeft de kandidate een brief ontvangen van de gouverneur.

Daarin wordt een kopie van de beslissing en persoonlijke informatie gevraagd.

Er wordt opgeworpen dat er wel eens een probleem zou kunnen zijn met de taalkennis. Volgens de taalwetgeving en de hervorming van 1988 kan die vereiste niet worden ingeroepen bij de benoeming van de voorzitter. De gebrekkige taalkennis van een kandidaat kan wel nadien worden opgeworpen. Op dat moment kan er een procedure worden opgestart om de persoon te schorsen.

Mijnheer de voorzitter, de redelijke termijn is al lang voorbij. Waarom wordt de benoeming uitgesteld? Hopelijk volgt er een benoeming. Kunt u zeggen wanneer die zal gebeuren? De kandidate wil weten wanneer ze haar eed kan afleggen. Op dit moment is er geen OCMW-voorzitter in Wezembeek-Oppem. Kan er, in afwachting van een definitieve benoeming, een waarnemend voorzitter worden aangesteld?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, als ik me niet vergis, is er nog altijd een OCMW-voorzitter. Hij heeft nog altijd geen ontslag genomen. Er is wel een probleem met de taalkennis van de kandidaat-voorzitter.

Mijnheer de minister, u bent degene die het benoemingsdossier krijgt. U benoemt dan, u benoemt niet of u doet niets. Tot nu toe hebt u niets gedaan. Mijn vraag is niet waarom u die mevrouw niet benoemt. U kunt beslissen om niet te benoemen op basis van een routineonderzoek, waarbij wordt nagegaan of iemand verkiesbaar is tot dat ambt. U zou ook – en ik geef toe dat er geen wettelijke regeling voor is – de taalkennis kunnen laten onderzoeken. U zou dat kunnen doen, als u dat wilt tenminste.

Mijnheer de minister, ik heb de indruk dat u de zaak gewoon op de lange baan schuift omdat er geen acuut probleem is. Er is een OCMW-voorzitter. U lijkt niet meer voor de volgende verkiezingen te willen ingrijpen. Dat is ook een optie.

Mijnheer de minister, waarom beslist u niet om niet te benoemen op basis van een onderzoek waarin, onder meer, het gebrek aan taalkennis zou worden vastgesteld?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me aan bij de opmerking van de heer Van Hauthem. Een niet onbelangrijk detail dat de heer Van Eyken zijdelings aanhaalt, is dat Wezembeek-Oppem een Vlaamse gemeente is, waar de bestuurstaal het Nederlands is. Uit wat ik hoor en lees, blijkt dat de kandidaat-voorzitter het Nederlands niet of nauwelijks kent. De Vlaamse mandatarissen van Wezembeek-Oppem, verenigd in DWO, hebben een half jaar geleden al een klacht ingediend tegen de voordracht van die kandidaat.

De benoeming van iemand die de streektaal niet kent, zou een zeer slecht signaal zijn. Omgekeerd zou het een sterk signaal zijn indien deze kandidaat niet wordt benoemd. Dat zeg ik niet alleen, mijnheer de minister: ook een Kamerlid van uw partij, die in de deelgemeente Kraainem woont, heeft daarover een en ander gezegd in de pers. Zo stelt hij dat de kandidaat bekend staat als een rabiante verdedigster van de Franstalige belangen, iemand die weigert het Nederlands als taal te gebruiken. Er is, zo zegt hij, beter geen voorzitter dan een Vlaamsonvriendelijke. De niet-benoeming van de kandidaat zou een sterk signaal zijn, zo zegt VLD-Kamerlid Van Biesen.

Het FDF speelt een gevaarlijk spelletje. Het FDF begrijpt niet dat de Vlaamse Rand deel uitmaakt van het Vlaamse Gewest, waar de taalwetten moeten worden geëerbiedigd, de Vlaamse decreten moeten worden nageleefd, of men dat nu graag heeft of niet. Het FDF weigert nog altijd zich daarbij neer te leggen. Ik vraag me echt af waarom het daar zoveel energie in steekt en waarom het zo dwars blijft liggen. Mijnheer Van Eyken, deze strijd is op voorhand verloren, dat zou u toch moeten weten. We hebben dat soort spelletjes vroeger meegemaakt in Voeren met de heer Happart en in Kraainem met de heer Capart. Dat levert dus niets op. Ik wil u vragen om met die spelletjes op te houden, en om daar geen energie in te steken. De bevolking van die gemeenten valt weliswaar onder een speciaal taalregime, maar maakt integraal deel uit van de Vlaamse Gemeenschap. De antwoorden op uw vragen lijken me evident. Hoe kan iemand de goede werking van de dienst waarborgen als de kandidaat de streektaal niet kent?

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Ik woon in een gemeente naast Wezembeek-Oppem. Ik sluit me aan bij de heer Demesmaeker: 25 jaar geleden ging de discussie over

de heer Capart in Kraainem. Dat was toen een nationale figuur omdat hij geen Nederlands kende.

In 1988 hebben we die wetten goedgekeurd. Het FDF stemde tegen vanuit de oppositie. Toen bestond er 'een onweerlegbaar vermoeden'. De voorzitter van het Vlaams Parlement was toen minister van Institutionele Hervorming. Die discussie is voorbijgestreefd. De betrokkene kent geen Nederlands, dat weet iedereen. DWO heeft een klacht ingediend bij de gouverneur. Vorige week heeft de heer Van Biesen een klacht ingediend bij minister Keulen. Ik begrijp niet dat iemand dat achterhoedegevecht nog wil leveren. Zelfs de Franstalige burgemeesters rond Brussel hebben zich daarbij neergelegd en hebben Nederlands geleerd. Mijnheer Van Eyken, zelfs burgemeester van Hoobrouck en uzelf hebben zich daarbij neergelegd. Ik snap niet dat u hierover nog altijd vragen om uitleg wilt stellen. U moet aan mevrouw Sans zeggen dat ze gewoon Nederlands leert.

Mijnheer de minister, u hebt nu ook een klacht gekregen. Ik vind de zaak duidelijk.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, ik wil dit pragmatisch benaderen. Een mandataris moet ten dienste staan van zijn burgers. Hij moet dan ook hun taal spreken, in welke gemeente dan ook. Wie de pretentie heeft om voorzitter van een OCMW te worden, een instantie waar het sociale aspect bij uitstek moet primeren, moet minstens de taal van de bevolking spreken.

De heer Norbert De Batselier: Mijnheer Van Eyken, ik wil u oproepen geen oude demonen weer op te roepen. Niemand is daarbij gebaat. We proberen allemaal goed werk te leveren ten bate van de burger. Als er nu één mandaat is waar dat echt geldt, dan is het de functie van OCMW-voorzitter. Daar kan men onmogelijk afwijken van de wet, men moet verstaanbaar zijn voor de bevolking. Ga alstublieft niet opnieuw spelletjes spelen, ook niet in het licht van de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Aan de ene kant hebben we de wet, aan de andere kant het gezond verstand. Voor één keer komen wet en gezond verstand samen. Ik wil u vragen om de minister niet te pesten met juridische vragen. Er bestaat geen enkele twijfel over: de voorzitter van een OCMW moet Nederlands kennen. We moeten de minister steunen.

Mijnheer Van Eyken, ik weet dat u in een situatie verkeert die enigszins anders lijkt. Maar au fond, daar ben ik van overtuigd, bent u het eens met mijn stelling.

De heer Christian Van Eyken: Ik ben zelf mandataris in een faciliteitengemeente. Ik vind – en dat het voor iedereen duidelijk mag zijn – dat een mandataris in om het even welke gemeente in om het even welke functie de taal van de burger machtig moet zijn. Dat is maar normaal.

Daar gaat het mij nu niet om. Ik vraag u niet om die persoon toch maar in de rapte te benoemen omdat ze geen Nederlands kent. Voor mij is het gewoon niet duidelijk dat ze geen Nederlands kent. Laat ons de normale procedure volgen. Als morgen wordt bewezen dat zij echt Nederlandsonkundig is, dan moet ze haar kandidatuur intrekken.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Ik wil me aansluiten bij de wijze woorden van onze commissie- en parlementsvoorzitter en van de andere sprekers. Het lijkt me evident dat een OCMW-voorzitter in een faciliteitengemeente Nederlands kent, want dat mandaat overstijgt de politiek. Ik ken genoeg mensen die ontslag genomen hebben uit de gemeenteraad om OCMW-raadslid te worden, net omdat dat minder politiek is. Een OCMW-raadslid werkt rechtstreeks voor de meest kwetsbare groep van de samenleving. Die dienstverlening is enorm uitgebreid en staat los van de partijpolitiek. Het is evident dat wie met deze kwetsbare groep wordt geconfronteerd, niet alleen symbolisch aanspreekbaar is, maar ook de taal begrijpt en spreekt. De voorzitter van het OCMW in Wezenbeek-Oppem, dat is inderdaad onvervalst Vlaams gebied, moet Nederlands kennen. Dat staat buiten kijf.

De administratie ABA heeft op 18 augustus 2005 een brief ontvangen waarin het OCMW mevrouw Sans voordraagt als voorzitter. Met die brief van 16 augustus kreeg ABA kennis van de beslissing van het OCMW van 26 januari 2005. De aanstelling zou plaatsvinden na het ontslag van de heer Jaubert en ingaan op 1 mei 2005. De raadsbeslissing van 26 januari werd bij die brief van 16 augustus gevoegd, met het verzoek 'het dossier met het oog op de benoeming van mevrouw Sans op te starten'. Mijn administratie beschikt dus pas vanaf die datum over het bewuste besluit.

Krachtens artikel 25bis van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's wordt de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn van de randgemeenten bedoeld in artikel 7 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, door de bevoegde gemeenschapsoverheid benoemd uit de leden van de raad, op voorstel van de raad. Volgens de gebruikelijke procedure heeft mijn administratie in het kader van het onderzoek aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant gevraagd om het benoemingsdossier voor te bereiden en samen te stellen, om na te gaan of de voorgedragen kandidate voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het ambt van OCMW-voorzitter naar behoren uit te oefenen. In dit verband werd aan de gouverneur gevraagd om het advies in te winnen van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep. Daarnaast werd de gouverneur ook gevraagd om een advies te formuleren over de vereiste taalkennis van de voorgedragen kandidate. Zoals gezegd, daarover kan geen betwisting bestaan, de kandidate moet Nederlands kennen.

Krachtens artikel 25ter van de organieke wet van 8 juli 1976 moet in de gemeenten bedoeld in de artikelen 7 en 8, paragraaf 3 tot 10, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, de voorzitter en eenieder die het ambt van voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn waarneemt, immers de kennis hebben van de taal van het taalgebied waarin de gemeente gelegen is, die nodig is om het mandaat uit te oefenen.

De vraag betreffende het onderzoek van de vereiste taalkennis van de kandidate is mede het gevolg van een klacht die door een OCMW-raadslid van Wezenbeek-Oppem ingediend werd tegen het besluit van de OCMW-raad van 26 januari 2005, omdat mevrouw Sans geen Nederlands zou kennen. Die klachtbrief werd reeds ontvangen, en ging de brief van 16 augustus 2005 van het OCMW vooraf.

Tot vandaag heeft de gouverneur mij nog geen afgerond dossier bezorgd met de nodige stukken, zoals het advies van de procureur-generaal of het advies betreffende de vereiste kennis van de bestuurstaal. Ik hoop de nodige adviezen op korte termijn te ontvangen om op basis daarvan een verantwoorde beslissing te kunnen nemen, in de wetenschap dat de voorgedragen kandidate aan alle wettelijke vereisten voldoet om het ambt van voorzitter te kunnen uitoefenen. Ik herinner de gouverneur aan dit dossier. Rekening houdend met de binnengekomen klacht van een raadslid, wens ik dat ook de vereiste

van taalkennis wordt nagegaan alvorens een benoemingsbesluit te ondertekenen. Ondertussen blijft de continuïteit van de dienstverlening van het OCMW gewaarborgd, want de raad heeft een waarnemend voorzitter verkozen.

Ik kan me helemaal vinden in de logica van een van mijn voorgangers. Ik citeer uit een brief aan de gouverneur van Vlaams-Brabant van 12 mei 1995 van toenmalig Vlaams minister Demeester. Zij was toen verantwoordelijk voor Welzijn en bevoegd voor de OCMW's. Deze filosofie geldt voor mij nog altijd als richtlijn en drijfveer. Het gaat ook over het voorzitterschap van het OCMW. Zij stelde: 'In het kader van het onderzoek van deze voordracht verzoek ik u om na te gaan of de voorgedragen kandidaten voldoen aan de wettelijk gestelde vereisten om in het ambt van voorzitter te worden benoemd. Ik denk hier in het bijzonder aan de vereiste taalkennis, artikel 25ter. U gelieve mij te laten weten of er indicaties zijn, en zo ja dewelke, dat de betrokkenen niet beschikken over de vereiste taalkennis om het ambt van voorzitter naar behoren te kunnen vervullen.'

Ik zal me in deze aangelegenheid niet anders gedragen. Het is een gedragslijn die wordt gesteund door niet alleen de Vlaamse Regering, maar ook het voltallige Vlaams Parlement, misschien met uitzondering van één lid. Dit is niet alleen wettelijk, het is ook onze wil. Bovendien is het evident voor wie de inhoud en de draagwijdte van het ambt van OCMW-voorzitter kent.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Als ik het goed begrijp, dan wacht u op het dossier van de gouverneur om de procedure voort te zetten. Ik herhaal dat ik niet uit ben op een carrousel zoals destijds met Voeren. Daar is niemand bij gebaat, en zeker niet de mensen die van het OCMW afhankelijk zijn. We zullen dus afwachten. Ik hoop dat die persoon de nodige kennis zal kunnen aantonen om het ambt volwaardig te kunnen vervullen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Christian Van Eyken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het taalgebruik inzake de criteria voor de erkenning van de plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen van de erkende erediensten

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Ik zal hier geen preek over houden, al gaat het dan over de erediensten. In het besluit van de Vlaamse Regering van 30 september 2005, dat verscheen in het Belgisch Staatsblad op 16 december, staat een passage waarover ik u verduidelijking zou willen vragen.

Eenzijds staat er in artikel 2 ten achtste, punt b: '[...] de toelichting over de maatschappelijke relevantie bevat minimaal de volgende elementen: [...] de wijze waarop zij in haar werking en haar contacten met gelovigen en derden, uitgezonderd de door de liturgie voorgeschreven bepalingen, de Nederlandse taal gebruikt'. Anderzijds staat er in het ten negende: '[...] een schriftelijke verklaring waarbij de plaatselijke kerk- of geloofsgemeenschap zich verbindt tot een correcte toepassing van de wetgeving inzake het gebruik van de talen in bestuurszaken door de in toepassing van artikel 6 erkende entiteiten, [...].'

Ik ben het eens met de stelling dat de taalwetgeving van toepassing is zoals voor de kerkfabrieken in hun contacten met de gemeente. Dat dit allemaal in het Nederlands moet gebeuren, is dus geen probleem. We krijgen echter de indruk dat de taalwetgeving ook zal worden toegepast op de liturgie of de eredienst. Dat gaat een beetje te ver.

Mijnheer de minister, kunt u dat verduidelijken? In een moskee mag Arabisch worden gesproken. In andere erediensten is het Latijn of Grieks, enzovoort. Is er een duidelijke scheiding tussen de administratieve aangelegenheden, die in het Nederlands moeten gebeuren, en de eredienst?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Niemand voelt zich geroepen. (*Gelach*)

Het moet duidelijk zijn dat het algemeen principe van de bestuurstaal uit de wetgeving altijd overeind blijft. In Vlaanderen is dat het Nederlands. Als de kerkfabriek dus in contact treedt of correspondentie voert

met het schepencollege of de Vlaamse overheid, dan doet ze dat in het Nederlands. Als de pastoor een brief schrijft aan de burgemeester of het college over bepaalde aspecten van de werking, dan gebeurt dat in het Nederlands. De eigenlijke viering is echter een privé-aangelegenheid, en die kunnen we dan ook niet reglementeren. De Raad van State is daar heel duidelijk over geweest. De mensen spreken in de eredienst dus wat ze willen, desnoods Chinees.

Als we echter nieuwe parochies moeten erkennen, dan is maatschappelijke relevantie bijzonder belangrijk. Eén van de zaken om maatschappelijke relevantie te meten, is de wil tot integratie. Een element van integratie is de taal die wordt gesproken. Het zal nooit een uitsluitingscriterium zijn, maar het kan wel een afwegingscriterium zijn. Als we keuzes zouden moeten maken – ik spreek in de voorwaardelijke wijs – over de erkenning van nieuwe parochies, dan zouden we de voorrang geven aan die parochies die zich uitdrukken in het Nederlands, met uitzondering van de liturgische gebeden.

Als die gebeden moeten gebeuren in het Latijn, het Hebreeuws of het klassiek Arabisch, dan mogen we ons daar niet mee bemoeien. Dat is een kwestie van de scheiding van kerk en staat. Wij moeten niet bepalen wat de inhoud van het geloof is. Die ambitie heeft niemand hier. In de viering zelf kunnen we het taalgebruik niet reglementeren. De Grondwet waarborgt zelfs dat dat vrij is.

Als we echter keuzes moeten maken, dan is bereidheid tot integratie een afwegingscriterium. Het spreken van het Nederlands buiten het zuiver liturgische is dan een element dat de inbedding aangeeft in de omgeving.

We mogen ook geen oude demonen wakker roepen. Voor wat betreft de erkende parochies bestaat er een contentieux. Dat staat in het decreet. De 1809 parochies die erkend zijn, zijn dat in principe nog en moeten niet opnieuw erkend worden. Ze kunnen hun erkenning weliswaar verliezen, maar alleen als er overtredingen zijn tegen de bestuurstaalwetgeving. Het gaat vooral om de erkenning van nieuwe parochies, moskeeën, Anglicaanse of Joodse geloofsgemeenschappen, of gemeenschappen van andere erkende godsdiensten. Artikel 2 ten achtste van het besluit van de Vlaamse Regering gaat over de maatschappelijke relevantie als afwegingscriterium, een element dat duidt op integratie.

Op dat punt sluiten we ons aan bij de opmerking van de Raad van State. Het principe van de scheiding van kerk en staat wordt gerespecteerd, maar tezelfdertijd leggen we klemtonen die we als overheid belangrijk vinden.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. We zitten bij de interpretatie van deze tekst op dezelfde golflechte.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Van Baelen tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil het niet over de kerkhoven hebben. Mijnheer de minister, het decreet laat ruimte voor een laatste wilsbeschikking, afhankelijk van de levensovertuiging of godsdienst. U hebt aangekondigd dat u daar in een omzendbrief en een besluit nadere toelichting over zou geven.

Een element dat de jongste jaren wat onderbelicht is gebleven, is dat het aantal crematies in Vlaanderen sterk toeneemt. Op dit ogenblik is ongeveer 50 procent van de uitvaarten een crematie. Dat is echter niet altijd evident.

Het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging werd enkele jaren geleden goedgekeurd, en bepaalt dat crematoria publieke instellingen moeten zijn. Tegenwoordig zijn er in Vlaanderen een zestal, grosso modo één per provincie. Dat geeft soms aanleiding tot grote verplaatsingen, vooral dan voor de afscheidsplechtigheid. Tussen de verschillende steden en gemeenten in Vlaanderen zijn er heel wat verschillen. De enen wonen er dicht bij, de anderen hebben een goed openbaar vervoer, maar dat verschilt sterk. Bijvoorbeeld vanuit Neerpelt naar een afscheidsplechtigheid in het crematorium van Hasselt gaan, is niet vanzelfsprekend voor mensen die aangewezen zijn op het openbaar vervoer of die er om andere redenen moeilijk kunnen geraken.

Het is evenmin evident dat de familie een afscheidsplechtigheid organiseert in de lokale gemeenschap waar de overledene heeft gewoond. Begrafenisondernemingen zijn daar niet op ingesteld, en kunnen de mogelijkheid tot afscheid nemen daar niet bieden. Daardoor kan de familie van de overledene niet anders dan een afscheidsplechtigheid organiseren in het crematorium. Dat verschilt sterk van gemeente tot gemeente. Gent is een voorbeeld van het andere uiterste, en heeft voorzien in een aparte ruimte. Die ruimte wordt daar echter weinig gebruikt.

Er is nader overleg geweest met de VVSG over de situatie op dit vlak in Vlaanderen. Daar bestaat geen duidelijk beeld van, maar er worden voorbeelden zoals Gent gegeven. Een ander voorbeeld is Aartseelaar, waar men met dezelfde problematiek wordt geconfronteerd. Daar is er geen aparte ruimte, maar is er voorzien in een ruimte in een cultureel centrum. Die kan tegen normale prijzen gehuurd worden door de familie om er een afscheidsplechtigheid te houden, vooraleer de overledene naar het crematorium wordt gebracht.

Mijnheer de minister, mijn vraag gaat helemaal niet over het ter beschikking stellen van een aparte ruimte of het bieden van de mogelijkheid om een koffietafel te houden. Wel wil ik de gemeenten ter overweging geven dat 50 percent van de mensen kiest voor een bepaalde vorm van afscheid, en dat ze die mensen gelijkwaardige mogelijkheden moeten kunnen bieden om op een volwaardige wijze afscheid te kunnen nemen van een overledene.

Er zijn verschillende mogelijkheden. Er zijn begrafenisondernemers die wel voorzien in een aparte ruimte om afscheid te nemen. Er zijn ook crematoria die dat doen. We stellen echter vast dat er op dit ogenblik op dat gebied een groot verschil is tussen de steden en gemeenten in Vlaanderen.

Het is geenszins mijn bedoeling dit bij decreet op te leggen, want dat zou betekenen dat elke gemeente in een ruimte zou moeten voorzien. Toch moet elke gemeente zich eens bezinnen over deze nieuwe problematiek. Het is immers niet evident als kennis of vriend afscheid te gaan nemen op een afstand van 30, 40 of 50 kilometer. Ook voor de familie is dat niet evident. Ik benadruk dat omdat het om de meest gevoelige momenten in een mensenleven gaat.

Elke gemeente zou zich dus eens moeten bezinnen over de mogelijkheden die er in de gemeente zijn, eventueel rekening houdend met wat de overheid

doet en wat de privé-sector, en zou de mensen die mogelijkheden moeten bieden. In mijn gemeente is er bijvoorbeeld vandaag totaal geen alternatief. Dat is een probleem.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van die situatie, die ontstaan is door de grote stijging van het aantal burgerlijke plechtigheden, waarvoor er niet altijd mogelijkheden zijn? Hoe denkt u aan die problematiek tegemoet te kunnen komen? Denkt u aan een verplichting? Zoals gezegd ben ik daar zelf geen voorstander van. Bepaalde religieuze overtuigingen hebben die mogelijkheden expliciet echter wel. Waarom heb ik ze als burger met een andere filosofische of religieuze overtuiging dan niet als ik me niet beken tot een bepaalde levensbeschouwing of religieuze overtuiging? Daar komt het gelijkheidsbeginsel in het geding. Denkt u de gemeenten in de ene of de andere zin een aanbeveling te kunnen doen?

De voorzitter: De heer Brouns heeft het woord.

De heer Hubert Brouns: Mijnheer de voorzitter, er is inderdaad een probleem. Ik vraag me echter af of een gemeente sowieso niet verplicht is om de gemeentelijke infrastructuur – buurt- of ontmoetingshuizen – ook voor burgerlijke plechtigheden open stellen. Ik kan me niet indenken dat een bestuur dat zou weigeren. Als de gemeentelijke infrastructuur voorhanden is en voldoet, dan heeft het gemeentebestuur zelfs niet het recht om te weigeren ze ter beschikking te stellen. Ik verwijs naar het Cultuurpact, dat iedereen de kans geeft om gebruik te maken van openbare infrastructuur.

Uiteraard zijn er plaatselijke reglementen. Misschien moeten die wat beter worden gedefinieerd. Waarschijnlijk staat er niet in dat er burgerlijke plechtigheden kunnen plaatsvinden. Als daar een vraag over wordt gesteld, denk ik niet dat ze kunnen weigeren, behalve als die ruimte aan zeer specifieke vereisten zou moeten voldoen. Mijnheer de minister, over dat laatste punt zou ik wat meer duidelijkheid willen.

De heer Norbert De Batselier: Gelet op de maatschappelijke evolutie is dit een zeer belangrijke vraag. In sommige gemeenten wordt in 70 tot 80 percent van de gevallen overgegaan tot crematie, ongeacht de godsdienst waartoe iemand behoort. We moeten dan ook nadenken over de maatschappelijke opdracht van gemeentelijke besturen.

Mijnheer de minister, we moeten rekening houden met de gemeentelijke autonomie. We kunnen moei-

lijk bepaalde zaken opleggen. We zouden er echter wel op kunnen aandringen dat er voor plechtigheden van burgerlijke aard buurthuizen, sportcentra en culturele centra worden opengesteld. De huurprijzen zouden niet dezelfde mogen zijn als de normale gevraagde bedragen. Als dat kan, zal elke gemeente wel wijs genoeg zijn om de nodige maatregelen te treffen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer De Batselier, net zoals daarnet, leidt u me op de ideale manier in. U geeft zeer goed de sfeer weer.

Mijnheer Brouns, er is geen wettelijke verplichting. De gemeenten beslissen autonoom. Ik ben het met u eens dat iedere burgemeester, iedere schepen daar vandaag open voor staat. Dat heeft te maken met elementaire menselijkheid.

De heer Van Baelen heeft een zeer kies onderwerp aangesneden. Mensen zijn daar erg mee begaan. Ik ben al een paar keer in het nieuws geweest met zaken over lijkbezorging en begraving. U houdt het niet voor mogelijk welke communicatie ik daarover krijg. Het is nog meer verbazingwekkend dat er jonge mensen zijn die daarover een brief schrijven. Als jonge mensen al dermate bezig zijn met sterven en alles wat daarmee verband houdt, dan zegt dat veel over de tijd waarin we leven. Ik spreek me nu niet uit of dat een goede, dan wel een slechte zaak is. Ik vind het wel vreemd.

We moeten wel voor ogen houden dat het opbrengen van respect voor de waardigheid van een overledene, een elementair gegeven is. Dat is trouwens aanwezig bij alle beschavingen. We proberen dan ook de laatste fase van iemands leven waardig te laten verlopen, met respect voor de persoon die dit leven verlaat.

Mijnheer Van Baelen, slechts een heel beperkt aantal steden en gemeenten beschikt over een ruimte om afscheid te nemen. Uit uw vraag maak ik op dat het gaat om ruimtes om afscheid te nemen van de overledene, om de familie te condoleren voor het lijk naar het crematorium wordt overgebracht.

In Vlaanderen zijn we tamelijk honkvast, gebonden aan de plaats waar de stam ooit is ontstaan. Mensen moeten daar zonder problemen afscheid kunnen nemen van de overledene en de naaste familie kunnen condoleren. Datzelfde geldt ook voor de viering.

Het gebrek aan belangstelling bij de gemeenten heeft wellicht te maken met het feit dat de inwoners niet weten dat het openbaar bestuur een lokaal ter beschikking kan stellen. Daarom wil ik de steden en de gemeenten in de omzendbrief die ik over het decreet op de begraafplaatsen en de lijkbezorging voorbereid, wijzen op de mogelijkheid om daarvoor een lokaal ter beschikking te stellen van de bevolking om zo op een waardige manier afscheid te nemen van de overledene die elders wordt gecremeerd.

We gaan de omzendbrief formuleren als een aanbeveling om de compensatieregel te vermijden. Als we een regel opleggen, moeten we immers weer een andere verplichting afschaffen. We zullen de lokale besturen aanraden om in zo'n lokaal te voorzien en om dat mee te delen aan de bevolking via het infoblad of de website. Dat hoeft geen afzonderlijk en permanent lokaal te zijn, het kan verder ook dienen voor opleiding of vergaderingen. De inrichting kan eventueel gebeuren in samenwerking met een begrafenisondernemer, zodat de mensen daar waardig en respectvol afscheid kunnen nemen van de overledene. Hier wordt niet echt zo openlijk over gesproken, maar ik geloof dat de behoefte leeft.

De voorzitter: De heer Van Baelen heeft het woord.

De heer Gilbert Van Baelen: Uw antwoord verheugt mij, mijnheer de minister. Het doet me plezier dat alle fracties mij hierin bijtreden. Dit is van belang gezien de maatschappelijke evolutie.

Ik wacht de omzendbrief en de aanbevelingen af. Ik hoop dat elke gemeente daaraan tegemoet zal komen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
